

Arrest

**nr. 104 767 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 mei 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 25 februari 2013 geïnterpelleerd door de politie van Bilzen n.a.v. het samenzitten met een andere persoon "in een Audi A4 met Italiaanse kentekenplaat in het centrum van Bilzen". De politie neemt contact op met de Dienst Vreemdelingenzaken en maakt een "administratief verslag vreemdelingencontrole" over. Hierin worden details verstrekt aangaande het reisdocument van verzoeker. Tevens wordt aangegeven dat de reden van verzoekers verblijf in België een huwelijk is. Onder de rubriek "familielid" worden de personalia van verzoekers echtgenote weergegeven alsmede haar nationaliteit en adres. Het verslag vermeldt als verblijfsadres van verzoeker, het adres waarop zijn Griekse echtgenote is ingeschreven in Sint-Niklaas. De betrokken politie faxt het verslag naar de Dienst Vreemdelingenzaken, samen met een uittreksel van verzoekers reisdocument, een eerste blad van een schrijven van een advocaat aangaande een regularisatieaanvraag die op 18 juli 2012 werd opgesteld voor verzoeker en een in het Grieks opgesteld document waarop verzoekers foto prijkt. Nadat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft genomen van deze elementen geeft ze opdracht aan de politie om verzoeker te laten beschikken.

1.2. Op 21 mei 2013 schrijft de verwerende partij een brief naar de burgemeester van Sint-Niklaas met de vraag om te controleren of verzoeker nog illegaal in de betrokken gemeente verblijft. Hierbij wordt het adres van verzoekers echtgenote vermeld. Verwerende partij laat weten dat een plaats in het gesloten centrum werd gereserveerd voor verzoeker.

1.3. Op 24 mei 2013 begeeft de politie van Sint-Niklaas zich naar het betrokken adres. Er wordt opnieuw een "administratief verslag vreemdelingencontrole opgemaakt" op dezelfde dag, dat dezelfde dag verstuurd wordt naar de Dienst Vreemdelingenzaken. Er wordt dezelfde identiteit vermeld van de persoon met wie verzoeker op dit adres verblijft als in het in punt 1.1. bedoelde verslag, er wordt aangeduid dat verzoeker zich permanent in België wil vestigen, de rubriek "familielid in België" wordt niet ingevuld. Verder wordt onder de rubriek "Document" vermeld, "Albanees paspoort-Griekse verblijfsvergunning (volgens betrokkene) –huwelijksakte Griekenland (volgens betrokkene)". Samen met het verslag wordt een uittreksel uit verzoekers reisdocument verzonden naar de verwerende partij, alsook een in het Grieks opgesteld document waarop verzoekers foto prijkt, en in het Grieks opgestelde documenten. Op één document is leesbaar de datum "25-01-2013". Dit document blijkt uit de vertaling die verzoeker na de bestreden beslissing overhandigt aan de verwerende partij, verzoekers Griekse huwelijksakte te zijn die werd opgesteld n.a.v. een op 25 januari 2013 afgesloten huwelijk.

1.4. Op 24 mei 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies), dat aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 mei 2013.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, (...), Attaché wordt aan de genaamde L.G. (...), geboren te (...), die de Albanese nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden.

Betrokkene woont momenteel feitelijk samen met de Griekse onderdane T.R. (...) (°...), waarmee hij in Griekenland in het huwelijk zou zijn getreden. Niet alleen geeft de eventuele intentie van betrokkene tot het laten registreren van een huwelijk (of wettelijke samenwoning) in België hem sowieso niet automatisch recht op verblijf in het Rijk, bovendien beschikt ook mevr. T.(...) momenteel niet over een recht op verblijf in het Rijk. Gezien beiden momenteel niet over verblijfsrecht beschikken, kan er in België geen huwelijk (of wettelijke samenwoning) worden geregistreerd. Betrokkenen maken bovendien niet aannemelijk waarom het niet mogelijk zou zijn hun gezinsleven elders verder te zetten.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden : Betrokkene verblijft langer op het Schengengrondgebied dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Op 26.06.2012 werd betrokkene gedwongen gerepatrieerd naar Albanië wegens illegaal verblijf.

Op 26.02.2013 werd door de lokale politie van Bilzen PV opgemaakt voor verdachte handelingen (TG.55.L3.001224/2013).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf in het Rijk, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing, waardoor een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding zich opdringt.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Albanië.

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26.06.2012 werd betrokkene gedwongen gerepatrieerd naar Albanië wegens illegaal verblijf in het Rijk. Hij had geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en bijgevolg niet voldaan aan de terugkeerverplichting.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf, gezien hij langer op het Schengengrondgebied verblijft dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of niet aantoont de termijn niet te hebben overschreden. Betrokkene respecteert dus nog steeds manifest de vigerende reglementeringen niet.

Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat betrokkene nu wel vrijwillig gevolg zou geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt dan ook geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.

Indien betrokkene naderhand, gedurende de termijn waarvoor dit inreisverbod van kracht is, kan aantonen over verblijfsrecht te beschikken in een staat van de Europese Unie, zal het toepassingsgebied van onderhavig inreisverbod beperkt worden tot België. (...)"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Op dit vlak is de vordering derhalve onontvankelijk.

3.2. Verwerende partij werpt in haar nota, weliswaar onder het kopje “*Moeilijk te herstellen ernstig nadeel*” op, “*Verzoekende partij betwist niet in het Rijk te verblijven dan de door artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bepaalde termijn. Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan verzoekende partij dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van art.7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 verzoeker opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten. Bij gebrek aan het rechtens vereiste belang is de vordering onontvankelijk*”.

3.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten bevat maar ook een inreisverbod, dat nog niet eerder werd uitgevaardigd en dat, om evidente redenen, rechtsgevolgen doet ontstaan, zodat verzoeker er dan ook belang bij heeft om dit aan te vechten. De aangevochten akte is één beslissing, die weliswaar verschillende componenten bevat, maar zij is in rechte één en ondeelbaar, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst (cfr. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Indien een middel dat gericht is tegen het inreisverbod prima facie ernstig is, quod in casu, dient de bestreden beslissing derhalve in haar geheel geschorst te worden. Deze vaststelling volstaat in de huidige stand van het geding om de exceptie te verwerpen

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve de nietigverklaring van de bestreden beslissing laat voorvoelen.

4.3.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.3. In wat als een tweede middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker op, “*Schending van de materiële motiveringsverplichting- art.1-3 Wet 29 juli 1991*”

Hij betoogt onder meer als volgt:

“(…) 11.

Bovendien ontbreekt elke motivering nopens de termijn van het inreisverbod, terwijl deze wel op de maximale termijn van 3 jaar wordt bepaald (niettegenstaande het huwelijk van verzoeker met een EU-onderdaan met verblijfsrecht in België). Het volstekte gebrek aan motivering m.b.t. de duur van het inreisverbod, Impliceert een schending van de motiveringsverplichting: de Staatssecretaris is immers niet gebonden om het maximum van het inreisverbod op te leggen, en beschikt terzake over een discretionnaire bevoegdheid, waarmee evident wel een motiveringsverplichting gepaard gaat.”

4.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te

nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.3.5. In de bestreden beslissing wordt zoals verzoeker terecht voorhoudt in zijn verzoekschrift, prima facie niet gemotiveerd waarom er geopteerd wordt om verzoeker een inreisverbod te geven voor de maximale termijn van drie jaar.

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;(…).

4.3.6. Uit het gestelde in artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet blijkt dus dat voor het geval bedoeld in 1°, zoals in casu, een inreisverbod van maximum drie jaar kan getroffen worden. Dit houdt derhalve in dat de duur van het inreisverbod kan variëren van 1 dag tot drie jaar. Artikel 74/11, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet legt expliciet op dat de duur van het inreisverbod vastgesteld moet worden door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verwerende partij heeft derhalve in deze een discretionaire bevoegdheid bij het opleggen van de duur van het inreisverbod, waarbij de wetgever aangeeft dat er dient rekening gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Ook de verwerende partij geeft in haar nota expliciet toe dat “*De invulling van de duur van het inreisverbod behoort, overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij*”.

4.3.7. Discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsplicht: “*Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.*” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

4.3.8. Verzoeker schetst onder het kopje “*Relevante feitelijke en procedurele retro-acta*” van zijn verzoekschrift op uitgebreide wijze dat hij getrouwd is met een Griekse onderdane en dat zij op een legale wijze in het Rijk verblijft. Verzoeker wijst erop dat ze beschikt over een bijlage 35 en op 29 april 2013 in het bezit gesteld werd van een bijlage 19, naar aanleiding van een nieuwe vestigingsaanvraag als zelfstandige. Dit vindt steun in het administratief dossier. Blijkens het administratief dossier werd op de bijlage 19 van verzoekers echtgenote aangekruist dat zij alle vereiste documenten heeft overgemaakt en dat zij zich ten laatste op 28 oktober 2013 opnieuw mag aanbieden om zich de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande haar vestigingsaanvraag te laten betekenen. Prima facie dient hieruit afgeleid te worden dat zij minstens tijdelijk op legale wijze in het Rijk verblijft en dat zij een procedure heeft opgestart om voor langere duur op legale wijze in het Rijk te verblijven.

4.3.9. Gelet op het gestelde in de punten 1.2. en 1.3. kan verzoeker prima facie gevolgd worden in zijn stelling dat verwerende partij niet kan voorhouden onwetend te zijn van het feit dat verzoeker mogelijkwjs getrouwd was met een Griekse onderdane die in België verblijft. Verzoeker had aangegeven dat hij getrouwd was, had aangegeven dat hij samen met haar op een adres verbleef in Sint-Niklaas, alwaar hij ook aangetroffen werd door de politie van Sint-Niklaas. Uit punt 1.3. blijkt dat er ook een huwelijksakte gefaxt werd naar de verwerende partij alvorens ze de bestreden beslissing trof. Weliswaar was ze in de Griekse taal opgesteld, maar de politie in Sint-Niklaas had duidelijk aangegeven in haar verslag dat het om een “*–huwelijksakte Griekenland (volgens betrokkene)*” ging. Dat verwerende

partij hiervan op de hoogte is blijkt ook uit de bestreden beslissing waar ze op feitelijke wijze gemotiveerd is in het licht van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Minstens blijkt hieruit dat verwerende partij zich bewust is van het feit dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoeker en de Griekse onderdane waarmee hij samenleeft op hetzelfde adres. Dit blijkt ook uit de nota van de verwerende partij waarin kan gelezen worden *“Hij woont momenteel feitelijk samen met de Griekse onderdane, T.R.”*.

4.3.10. De in punt 4.3.9. vermelde elementen kunnen prima facie beschouwd worden als de specifieke omstandigheden eigen aan verzoekers geval. Verzoeker kon dan ook de verwachting koesteren dat hem meegedeeld wordt waarom hem, gelet op de specifieke omstandigheden van zijn geval en gelet op het feit dat het inreisverbod kan variëren in duur, hem een inreisverbod wordt opgelegd voor de maximumduur van drie jaar, ook al was zijn huwelijksakte nog niet vertaald of gelegaliseerd. In casu ontbreekt echter elke motivering in dit verband. Verwerende partij stelt in haar nota, *“De wet legt geen enkele parameter op voor de bepaling van de termijn van het inreisverbod. De wet bepaalt niet in welke gevallen een maximumduur van drie jaar kan worden opgelegd.”* Te dezen gaat de verwerende partij er echter aan voorbij dat de wet dit uiteraard niet in detail bepaalt, aangezien de enige parameter is en kan zijn, de specifieke omstandigheden eigen aan het concrete geval. Dit vergt dus een beoordeling geval per geval. De bestreden beslissing wijst er prima facie op dat op *quasi* automatische wijze een inreisverbod opgelegd wordt voor de maximumtermijn van drie jaar die wettelijk is voorzien voor verzoekers geval. Waarom in dit inreisverbod de maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing, in zoverre ze betrekking heeft op het inreisverbod, noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker. Waar verwerende partij nog opwerpt in haar nota dat verzoekende partij *“geen enkel concreet element aanvoert dat aan de verwerende partij bekend was op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen”*, dient de Raad op te merken dat dit feitelijke grondslag mist aangezien het verzoekschrift op uitgebreide wijze uiteenzet dat geen rekening werd gehouden met het feit van gehuwd te zijn met een Griekse staatsburger en samen met haar op hetzelfde adres te vertoeven. In dit verband kan ook nog verwezen worden naar het gestelde in punt 4.3.9.

4.3.11. De verwerende partij verwijst in haar nota nog naar de mogelijkheid die verzoeker zou hebben om later het inreisverbod te horen opheffen of opschorten, dit in toepassing van artikel 74/12, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij kan echter geen vrijstelling ontleenen van de formele motiveringsplicht aangaande de duur van het inreisverbod aan het feit dat daarna een opheffing of opschorting kan gevraagd worden van het inreisverbod.

De formele motiveringsplicht werd prima facie geschonden. Dit middelonderdeel van het tweede middel is prima facie gegrond.

4.3.12. In wat als een derde middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker onder meer op, *“Schending het gezins- en familielevens van verzoeker; schending van (...) Artikel 8 EVRM; (...)”*.

Verzoeker betoogt onder meer als volgt:

“13.

Voorgaande uiteenzetting maakt ook een inbreuk op art. 8 EVRM aannemelijk.

“ Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen Inmenging van enig openbaar gezag Is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is In het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het bevel om het grondgebied (met inreisverbod gedurende 3 jaar) heeft onvermijdelijk een inmenging in het familielevens van verzoeker voor gevolg.

Immers wordt hij verplicht zijn echtgenote voor 3 jaar te verlaten; stellen dat zij hun gezinsleven ook elders kunnen voortzetten, is, zoals hoger uiteengezet een negatie en inbreuk op de Fundamentele europeesrechtelijke regels, en op het recht van verzoeker om zijn echtgenote te vervoegen alwaar zij legaal verblijf heeft.

Een noodzaak in het belang van de nationale of openbare veiligheid wordt niet aannemelijk gemaakt; de verwijzing in de bestreden beslissing naar de loutere redactie van! een PV door de politie van BILZEN is louter tendentiekus en suggestief, en In de hypothese dat deze overweging een motivering zou dienen te vormen (van het gevaar voor de openbare orde) is deze motivering helemaal niet verzoenbaar met de principes van de rechtsstaat.

De uitvaardiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod gedurende drie jaar, is m.a.w. manifest strijdig met artikel. 8 EVRM.

4.3.13. Te dezen dient gelet op het gestelde in punt 1 prima facie aanvaard te worden dat verzoeker een gezinsleven leidt met een Griekse staatsburger. Het feit dat verzoekers huwelijksakte nog niet vertaald, gelegaliseerd of geregistreerd was op het ogenblik van de bestreden beslissing doet daaraan geen afbreuk. Dit zijn immers voorwaarden die dienen vervuld te worden voor het indienen van een vestigingsaanvraag op grond van een huwelijk met een Unieburger, maar zijn geen voorwaarden die dienen vervuld te worden opdat het bestaan van een gezinsleven kan erkend worden. Dat er sprake is van een gezinsleven blijkt ook uit de bestreden beslissing waar ze op feitelijke wijze gemotiveerd is in het licht van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert eraan dat artikel 8 EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privé-en gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient geduid te worden dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen en indien die niet voldaan worden, een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen.

4.3.14. De bestreden beslissing bevat echter ook een inreisverbod. Het opgelegde inreisverbod maakt dat het verzoeker niet toegestaan is om zijn echtgenote, een Griekse staatsburger, die minstens legaal op tijdelijke wijze in het Rijk verblijft en die tevens een procedure heeft opgestart om voor langere duur op legale wijze in het Rijk te verblijven op grond van haar recht op vrij verkeer als Unieburger, te vervoegen of minstens te bezoeken gedurende drie jaar. De Raad acht het prima facie disproportioneel om verzoeker gedurende drie jaar de mogelijkheid te ontnemen om zijn echtgenote in België te vervoegen of minstens te bezoeken, of verzoeker en zijn Griekse echtgenote te dwingen een gezinsleven te leiden in Griekenland of Albanië, daar waar hem niet meer kan verweten worden dan terug op illegale wijze in het Rijk te verblijven, nadat hij eerder gerepatriëerd werd wegens illegaal verblijf in het Rijk. Verzoeker heeft geen feiten begaan die de openbare orde schenden. Bij uitvoering van de bestreden beslissing dreigt een feitelijke scheiding van drie jaar, wat niet kan beschouwd worden als een tijdelijke scheiding die de toets van artikel 8 EVRM kan doorstaan. Van verzoeker wordt namelijk niet vereist dat hij België (eventjes) verlaat om daarna het Rijk terug binnen te komen met de vereiste

binnenkomst-en huwelijksdocumenten, wel wordt vereist dat hij drie jaar lang geen voet meer zet op Belgische bodem. Prima facie is de maatregel van het inreisverbod van drie jaar onevenredig met de door de bestreden beslissing nagestreefde doelstelling, namelijk het respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering.

4.3.15. De mogelijkheid om het inreisverbod te laten opheffen of opschorten in toepassing van artikel 74/12, § 1 van de Vreemdelingenwet, die opnieuw afhangt van de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, verhindert niet vast te stellen dat er op dit ogenblik bij de uitvoering van de bestreden beslissing een schending van artikel 8 EVRM dreigt.

Gelet op de specifieke omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken blijkt *prima facie* een schending van artikel 8 EVRM omdat de bestreden beslissing een inreisverbod van drie jaar bevat. Dit middelonderdeel is *prima facie* eveneens gegrond.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

4.4.2.1. Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift onder het kopje “2.2. MOEILIK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL”:

“(…)
16.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vloeit voort uit hetgeen hoger reeds werd uiteengezet.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod impliceert een manifeste schending van art. 8 EVRM, aangezien het voor verzoeker aldus gedurende 3 jaar onmogelijk is om zijn echtgenote met verblijfsrecht op Belgisch grondgebied te vervoegen.

Dat zulks een ernstig nadeel is voor verzoeker (die volgens de Europeesrechtelijke bepalingen gerechtigd is om zijn echtgenote te vervoegen) is evident en kan door de Staatssecretaris redelijkerwijze niet worden geloofend.

Het argument als zouden verzoeker en zijn echtgenote hun gezinsleven ook elders zouden kunnen verderzetten is de volstrekte en onaanvaardbare negatie van het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoeker, Grieks EU-onderdaan met verblijfsrecht in België, en van de terzake geldende bepalingen (vnl. art. 7.2. EG-richtlijn 2004/3!) volgens dewelke verzoeker gerechtigd is zijn echtgenote te vervoegen.

Geen redelijk mens kan betwisten dat deze gedwongen verwijdering van zijn echtgenote een ernstig nadeel is voor verzoeker, zeker wanneer verzoeker een inreisverbod van 3 jaar krijgt, en aldus gedurende 3 jaar zijn echtgenote niet kan vervoegen.

Verzoeker is gehuwd met een Griekse onderdane die verblijfsrecht heeft in België; zowel de Griekse huwelijksakte met apostille als de vertaling ervan worden bijgebracht

Het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor drie jaar impliceert voor verzoeker de onmogelijkheid gedurende drie jaar (!) zijn gezinsleven met zijn echtgenote (overeenkomstig art. 7.2. van de EG—richtlijn en art. 8 EVRM) voort te zetten c.q. te bestendigen.

4.4.2.2. Gelet op het bovenvermelde kan verwerende partij bezwaarlijk gevolgd worden wanneer zij in haar nota poneert, "Verzoeker duidt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan".

4.4.2.3. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, gezien het feit dat verzoekers gezinsleven met de Griekse onderdane die in als E.U.-burger in België verblijft, ernstig wordt verstoord door het inreisverbod voor de maximale duur van 3 jaar. Het nadeel dat er in bestaat dat de bestreden beslissing een onevenredige ingreep uitoefent in verzoekers gezinsleven is evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is derhalve voldaan.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 mei 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 mei 2013, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

M. EKKA